

opusdei.org

Prelát: Oblékat nahé a navštěvovat vězněné

Prelát Opus Dei uvažuje o dvou
skutcích materiálního
milosrdenství, dvěma projevy
chudoby: nouze toho, kdo si
nemá co obléci, a nouze toho,
komu se nedostává svobody.

13.03.2016

Zamysleme se v tomto měsíci nad
dvěma skutky materiálního
milosrdenství, dvěma projevy
chudoby: nouze toho, kdo si nemá co

obléci, a nouze toho, komu se nedostává svobody.

Obléci nahého neznamená pouze ochránit tělo před nepohodou; znamená to také pomoci člověku, aby si uchoval svou důstojnost. Oblečení umožňuje každému muži a ženě vystupovat před druhými lidmi slušně a přiměřeně, a je často odrazem jeho křesťanské duše.

Když meditujeme nad Umučením Pána, okamžitě nám přichází na mysl, že Kristus musí snášet nespravedlnosti lidí. Nikdo, nikdo kromě jeho Matky a několika málo dalších mu neprojeví milosrdné gesto v hodině jeho ukřižování. I oděv, o který vojáci mezi sebou losovali, z něho strhli. Když nás Ježíš vyzval, abychom oblékli nahého, věděl, že ani toto gesto milosrdenství mu nebude přičítáno. Kristova nahota na kříži je obrazem nedostatku milosrdenství ze strany

nás lidí, mužů i žen; nedostatku naší lásky a bezcitnosti zapříčiněné našimi urážkami a sobectvím.

Co nevykonali naši předkové na Golgotě, můžeme nyní do jisté míry napravit vůči našim bratrům my. I v bohatých společnostech jsou tací, a není jich málo, kteří nemají dostatek materiálních prostředků na důstojné oblečení nebo na to, aby se vhodně oblékali. Toto jubileum je další příležitostí, jak „otevřít oči před bídou světa“ a objevit i v našem okolí lidi tohoto druhu. Existují, nebo se mohou iniciovat charitativní instituce, kterým je možné různými způsoby pomáhat - věnovat jim náš čas nebo peníze -, a poskytnout tak důstojné oblečení těm, kdo to potřebují.

Dnešní společnost učinila z módy jakýsi fetiš, který dokáže lidi i zotročovat. Pro nás to může být příležitostí odložit si nějakou sumu

peněz na skutky milosrdenství:
ušetřit za šaty kupované z rozmaru,
lépe pečovat o vlastní oblečení apod.
Půjdeme příkladem a budeme se
oblékat prostě a důstojně.

K těmto skutkům milosrdenství patří
i naše pomoc - s láskou, úctou a
trpělivostí - těm, kdo kvůli mylným
názorům nebo špatné formaci snižují
nevhodným oblečením svou
důstojnost. Upozorňovat na určité
nevhodné nebo pochybné módní
trendy je zvláště důležité při výchově
dětí rodiči a při komunikaci s přáteli.
Každý z nás je synem nebo dcerou
Boží a i způsob oblékání má vliv na
to, jak je naše důstojnost vnímána. Ať
je vidět, že oděv, šaty pokrývají tělo,
které je formované spirituální duší a
čeká na vzkříšení ve slávě.

Další zjevným skutkem milosrdenství
je návštěva vězňených. Náš pohled
opět spočine na Kristovi: Pán země
byl zajat v noci před svým

ukřižováním. Kolik trpkých hodin musel Ježíš prožít! Uvězněním ho zbavili svobody: čekání na soud a zcela nespravedlivé a hanebné odsouzení. Paradoxně, tento Zajatec, s velkým počátečním písmenem, všemi opovrhován, nás v naprosté svobodě osvobozoval od hříchu a tímto služebným úkonem nepohrdl, protože je to Syn Boží, bratr všech lidí.

Kdo je zbaven svobody, musí být posilován nadějí. Proto papežové, i papež František, příležitostně navštěvují vězně a předávají jim slova útěchy, zvou je, aby toto údobí svého života využili a otevřeli se Bohu. „Když Ježíš vstoupí do života člověka - řekl papež František v jednom vězení v Bolívii -, není už zakotven ve své minulosti, ale začíná se dívat na přítomnost jiným způsobem, s jinou nadějí. Začíná se dívat na sebe a svou skutečnost jinýma očima. Není už fixován na to,

co se stalo, ale je schopen pláče, díky kterému objevuje sílu k novému začátku.“ Navštívit vězně nebo jim pomoci se zařadit do společnosti znamená sloužit těm, kdo byli od společnosti odloučeni. Jak krásnou práci mohou vykonat ti, kdo pracují nebo spolupracují na tomto úkolu! Zvláště když se starají o ty, kdo jsou uvěznění z náboženských důvodů, tak častý případ v dnešní době.

Mysleme také na ty, kdo jsou vězni ne ve věznicích kamenných, ale za mřížemi jiného druhu: mají svůj původ v alkoholu, pornografii, drogách nebo jiných neřestech, jež zotročují duši a vrhají ji do propasti.

Přinášejme těmto lidem naši blízkost, naše pochopení a radu, a hlavně naši modlitbu. Připomínejme jim, že Bůh nikomu neodepře svou pomoc, že žádné ze svých dětí neopustí. Všem nabízí nové příležitosti, vždy, až do poslední chvíle našeho života.

Ve třicátých letech minulého století docházel v Madridu svatý Josemaría příležitostně do vzorového vězení. Bylo tam několik mladých lidí uvězněných výlučně z politických důvodů, o které se duchovně staral. Oblečený v sutaně, v časech, kdy kněží byli běžným terčem napadení, a pomáhal jim v modlitbě a povzbuzoval je k tomu, aby využívali čas, studovali jazyky nebo si opakovali katechismus. Dokonce je i vybízel, aby se při tomto praktikování lásky nezdráhali si zahrát fotbal s vězni opačných, protikřesťanských názorů, a aby se tak z tohoto sportovního přátelství vybudoval vzájemný respekt. Svatý Josemaría věděl, že věznice, fyzické nebo morální, se mohou stát místem setkání s Kristem, místem hluboké konverze. Proto doporučoval nám, věřícím prelatury, abychom při vykonávání tohoto úkolu nezapomínali na jeho křesťanský a bratrský rozměr. Pokud my křesťané

budeme přinášet na tato místa
balzám Božího milosrdenství, zakusí
mnozí z uvězněných opravdové
osvobození: vědomí, že jsou Božími
dětmi a tudíž bezpodmínečně
milováni a zároveň pod ochranou
naší Matky Panny Marie.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/audio-
del-prelado-vestir-al-desnudo-y-visitar-
a-los-encarcelados/](https://opusdei.org/cs-cz/article/audio-del-prelado-vestir-al-desnudo-y-visitar-a-los-encarcelados/) (24.03.2025)